

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt VIII. Imitatio Christi, in cruce pro inimicis deprecantis Patrem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

CAPUT VIII.

Imitatio Christi, in cruce pro inimicis deprecantis Patrem.

§. I.

Admirabilis ejusce facti consideratio.

Multa supra communem naturæ cursum, multa præter usum disciplinamve mortalium, in Christi passione ac morte contingere: sed nihil fortassis admirabilius simul & amabilius, nihil nostrum omnium, qui Christi nomen, atque doctrinam profitemur, imitatione dignius, illo incredibili erga persecutores dilectionis exemplo, quod stupenti mundo in patibulo pendens Christus exhibuit; pro inimicis suis Patrem deprecans, & ijs quidem inimicis, quorum etiam manus suo ipsius cruore stillantes aspiceret, & quorum studio, ipso in tempore, morte indignissima ac crudelissima conficeretur. At quæso te, anima Christiana, ejusdem facti admirabilis conditiones, atque adjuncta tecum pensulatiùs perpende.

Verfabatur benignissimus Redemptor in magnis ac supremis angustijs, & tantùm non cum morte luctans, propinquantis leti prænuntijs doloribus occupabatur. Nulla erat in toto corpore cruciatùs ac pœnæ pars vacua; & super veterum plagarum à flagellis, à spinis acerbitatem, manabant residuo sanguine manuum pedumq; cruda vulnera, recenti clavorum impactu per venas & nervos inflicta. Ad hæc pulsabant benignas aures atrocissimæ inimicorum contumeliæ, & amaræ opprobrantium irrisiones, vocêsq; invicem plaudentium, & veluti re ex voto gestâ, hostis sui capitalissimi ultimum exitium gratulantium.

Quid inter hæc clementissimus **J E S U S**? tanquam horum

rum nihil ipse sentiret, aut ea ad se non pertinerent, suimet oblitus, sed charitatis suæ nusquam immemor, unâ curâ salutis inimicorum suorum tangitur, & conversus ad Patrem, veniam eis pacemq; flagitat: *Pater*, inquit, *dimitte illis: non enim sciunt, quid faciunt.* Ubi rursus & has ejus orationis circumstantias attende.

Primùm enim, vix crucis aram universo mundo Patrem placaturus inscenderat (ut enim ait S. Leo, *crux aram fuit, non templi, sed mundi*) & ecce, prætermisissis cæteris, prima illi est & antiquissima de tortorum suorum salute sollicitudo, prima pro crucifigentibus se deprecatio: perinde atque si nullos his chariores haberet, aut de illo ipsi præ cæteris bene meriti essent. Itaque qui in se discruciendo & excarnificando potiores partes habeant, hos fructuum crucis & mortis suæ optat esse primitiis. quomodo à B. Petro Damiani appellari video felicem latronem, quem utique satis est credibile, principiò Christo convitiatum, eòq; & ipsum Christi persecutoribus annumerandum esse,

serm. 49.

Deinde observa, quàm non timidè aut dubitanter hanc causam oret. Non dicit, ut nuper pro se ipso in horto deprecans: *Pater, si vis, si possibile est; verumamen non sicut ego volo, &c.* Sed nullâ adjectâ conditione, liberè fidentèque postulat: *Dimitte illis;* ut hac ratione ingens demonstret salutis eorum desiderium, & efficacius, id quod contendit, obtineat.

Postremò, quod aliàs non solet, adjungit & postulati causam, allegatâ scilicet facti ignorantia, ut eò veniâ dignos ostendat, quòd non tam animi pravitate tam grande scelus designaverint, quàm humano quodam errore ducti ad illud descenderint; *Non enim sciunt,* inquit, *quid faciunt:* quasi in hunc modum instaret Patri. Tuam hinc ego misericordiam ac clementiam, Pater optime, quo possum affectu imploro atque obtestor. Noli, amabo, attere

dere à quibus ego ista patiar, sed quorum gratiâ, & quorum amore moriar. Hi quidem acerbè & crudeliter in me sæviunt: sed nescientes serviunt altitudini consilij tui, quo non nisi morte Unigeniti salvare mundum, & pacificare per sanguinem crucis ejus, sive qua in terris, sive qua in caelis sunt, constituisti. Nimirum & isto sanguine mundari, ac tibi reconciliari possunt, etiam qui ipsum de venis meis in mundi totius remedium extraxerunt. Sine, hosce delibem tibiq; offeram passionis meæ fructus primulos, etiamnum calenti meo sanguine aspersos atque coloratos. Per hunc ipsum ego te sanguinem, per dolores quibus exanimor, & crudelem istam meorum artuum distensionem; per hoc vespertinum sacrificium, quod tibi nunc offero in elevatione manuum mearum: ignosce, Pater, neque hanc illis noxam imputa, in quam non malitiâ illi quidera, sed mei ignorance incidere. *Si enim cognovissent, nunquam Dominum gloriæ crucifixissent.* Vocem enim verò DEO-homine dignam! & prodigiosam suavissimi cordis Christi charitatem!

Col. 1.

1. Cor. 2.

Vide nunc (exclamat admirabilitate rei percussus melifluus Bernardus) *vide nunc opera Domini; quæ posuit prodigia super terram. flagellis casus est, spinis coronatus, clavibus confossus, affixus patibulo, opprobrijs saturatus; omnium tamen dolorum immemor: Ignosce, ait, illis.* Et postea: *O quàm multus es ad ignoscendum! o quàm magna multitudo dulcedinis tuæ Domine! o quàm longè cogitationes tuæ à cogitationibus nostris! o quàm firmata est etiam super impios misericordia tua! Mira res. Ille exclamat, Ignosce: Judæi, Crucifige: & quæ sequuntur.*

Fer. 4. heb. d. pan.

§. 2.

Clementiæ Christi, & humanæ inclementiæ in reposita comparatio.

Verùm,

Verùm, dulcis JESU & Redemptor mi clementissime, ut hujus fidelis servi tui sensibus paulùm instam in præsentia: quantum hic dissident cogitationes tuæ à cogitationibus nostris, & viæ tuæ à vijs nostris.

Ecce tu in ipsis extremis ac mortiferis doloribus, in dira membrorum ac viscerum tuorum carnificina positus, ijs ipsis crudelissimis tortoribus, qui per mille mortes animam tuam extrahunt, ac pœnis tuis ludunt, non modò ex animo ignoscis, sed etiam extensis in cruce brachijs, oculis sanguine stetúq; rorantibus, illis placare studes offensum. Patrem, eorúmque causam velut clientum addictissimorum, suscipis. Nos si verbulo tantùm aut signo aliquo sinisteriore læsi sumus, eorum qui vel imprudentes offendisse nos existimantur, non modò convictum & consuetudinem, sed occursum etiam atque conspectum averfamur.

Tu, dum odio ac furore incitati inimici tui, modis omnibus excruciatum, in crucem demum moriturum te adigunt, tuosque dolores exacerbant intolerandis opprobrijs, etiam vigentem instantemque ac prementem injuriam, mente aliò conversâ, non attendis, sed dissimulas, sed elevas, atque iræ paternæ avertendæ, post homines natos atrocissimo sceleri, ignorantæ aut incogitantæ velamen dulcis patronus obtendis. Nos levissimam ac penè nullam offensionem alrà ac pertinaci mente repostam, ipso tempore oblitterari non patimur; sed (quod portentis est simile) mortales adversus mortales immortalibus odijs ardemus, neque quidquam de vindictæ studio vel sub ipsa morte remittentes, etiam in sepulchro ac frigidis nostris cineribus odia extincta vivere cupimus.

Tu denique inimicis tuis, neque noxam suam contentibus, neque deprecantibus injuriam, sed perstantibus in amentia, & sceleris sui ardore inflammatis, quantum in te est, pacem offers, provocas ad amicitiam, & (quod ait

Scri-

Scriptura) carbones ignis, non illos furoris atque vindictæ, sed flagrantissimæ charitatis, super illorum capita congeris. Nos subinde, per summum nominis Christiani opprobrium, etiam hoste supplice, & ad pedes nostros abjecto, perstamus inexorabiles, & veniam pacemq; orantem, ne aspectu quidem dignamur. Et inter hæc quis es tu Domine, & quid nos sumus? Tu Dominus Majestatis & gloriæ, & princeps Regum terræ, qui claves vitæ & mortis, in cujus manu sunt cæli armamentaria, qui potes rogare Patrem, & exhibebit tibi modò plus quàm duodecim Legiones Angelorum, cujus denique ad percellendos inimicos, vel ipsa vox tonitruum est, indignatio, fulmen; te ipsum ulcisci cùm possis nullo negotio, tamen non modò ultione abstinens, sed tui interfectores crudelissimos atq; injustissimos ulnis dulcissimæ charitatis astringis, apprimisq; tuo pectori, volens eos in primis fructus mortis tuæ atque sanguinis esse participes. At nos terræ filij, & velut fungi noctis unius, aut humi sanè repentes vermiculi, ad quemvis attractum instar, immanis hydræ tumentes, veneno turgida colla attollimus, ignem spiramus, pestem & exitium spargimus. Et quidquid tandem est illatum injuriæ, quacunque possumus ratione ulciscimur: atq; ubi ejus facultas deest, tamen omnes vias ulciscendi circumspicimus, in idque superos atque inferos advocamus.

Atqui (ut jam divinam humanamq; personæ tuæ dignitatem taceam) tu, ille agnus innocens, & sine macula, tu vir mitissimus super omnes homines, & qui nullâ quemquam injuriâ læseris, sed pertransieris benefaciendo & sanando omnes; talem sustines adversus temetipsum à peccatoribus contradictionem. Ubi nos qui factu nostro, atque animi impotentiâ, atque tot malè seu dictis seu factis alios læsimus, & (ut nihil aliud) DEUM atrociter offendimus, & mille gehennas fortasse commeriti sumus; ferre non possumus

Qqqq

sumus

sumus vel umbram injuriæ, sed continuo ad arma proce-
rimus, ruimusq; in cœdes mutuas, & amentiam hanc atque
furorem (in disciplina Christiana contumeliam) generos-
tatem atque excellitatem animi vocamus.

Nimirum plerisque Christianorum imponit neſci-
quæ honoris umbra, & fucata ac fallax gloria ſpecies ſaſci-
nat oculos; ut jam non attendant ubi conſiſtat vera gloria,
quàm manifeſtum ſit in Domini noſtri imitatione, & pro-
pinquo ad Deum morésq; divinos acceſſu ac ſimilitudine,
ſitam eſſe. Itaque quod olim alia de cauſa deplorabat
Chryſoſtomus: *Honoris ſervi facti ſumus, DEO dimiſſi*:
popularésq; ruſculos, hominúmq; de nobis opiniones,
(quod recte judicanti, inſânia eſt manifeſtaria) ante ſal-
tem ponimus.

Hom: 10.
Eph:

At, ó bone Jeſu, quid hic obrendemus excuſationis,
ubi in conſpectum tuum venerimus? aut quam à te ex-
pectabimus veniam, ſi adverſus eos qui nos læſerint, impla-
biles nos inexpiabilésq; præbemus? Nam ſi, ſecundum
Evangelium tuum, eadẽ Legem nobiscum ages, quam alij
ipſi ſcripſerimus: perijimus ſanè, & ipſo noſtro præjudicio
prædamnati, jam ante judicium tuum, reſponſum mortis
in nobis habemus.

§. 3.

Evangelica diſciplina prima de re præſenti præceptis.

Sed quando hoc loco, non de communibus Chriſtiane
vitæ officijs diſputamus, verùm hominem perfectio-
nis ſtudioſum, & Dominum ſuum propiùs imitari cupien-
tem, ſanctioribus monitis inſtruimus: videamus pro-
prijus, quibusnam præceptis ars ea conſtet, & quã ratione ad
maiorem animæ profectum excolenda, & ad uſum ipſum
adhibenda videatur.

Disciplinam hanc omnem Magiſter cœleſtis tri-
bus præ-

præceptionibus summatim complexus est Matthæi 5. capite. Quarum illa prima, ac cæterarum tanquam basis est: *Diligite inimicos vestros*. Quam ad rem, ultra Præceptoris exemplum, multa sunt, quæ solertem Christi discipulum excitent. ut ecce:

Primò: Quòd ea diligendorum inimicorum professio, propria laus sit Evangelicæ disciplinæ: neq; aliâ re magis denotari atque discerni possit, simûsne re ipsâ, an ore tenuis & vocabulo tantùm Christiani. Nam ab infideli quid jam distabit Christi sectator, si amicos duntaxat & in se beneficos is diligat: cùm, ut admonet ibidem Salvator, etiam Ethnici id faciant; imò & brutæ animantes, quos sibi bene velle ac benefacere sentiant, etiam ipsæ redament, ipsâ id tradente, atque ita instituyente, naturâ?

Secundò: Quòd inimicorum dilectio præclaræ cujusdam atque heroicæ virtutis actus sit; eaq; propter res Deo cum primis accepta. Dum nimirum ipsius amore, comprimimus in nobis suffocamusq; blandam sanè atque humanæ menti altè instam vindictæ cupidinem, & infesta adversantium odia, quadam charitatis abundantia superamus. Ut enim præclare S. Augustinus: *Minus magnum est erga eum, esse benevolum, sive etiam beneficum, qui tibi nihil mali fecerit. Illud multò grandius, & magnificentissima bonitatis est; ut tuum quoque inimicum diligas, & ei qui tibi malum vult, & si potest facit, tu bonum semper velis, faciasq; cùm possis; illius memor exempli, qui in cruce pendens pro suis exorat persecutoribus, suosque admonuit dicens: Diligite inimicos vestros, &c.*

Tertiò: Quòd ea, in nobis adversantes charitas, multò sincerior, purior, defæcator sit; eòq; certius indicium nostræ adversus DEUM veræ ac non simulatæ, solidæ & non adumbratæ, dilectionis.

Quippe in amicis diligendis, cùm aliæ plures occur-

9992

rant

rant & offerantur amandi causæ; facile usuvire potest, ut in eos non purè DEI respectu, sed vel ob naturalem conjunctionem sanguinis, vel propter morum animorumque consensionem, vel alijs denique humanis ducti rationibus amorem nostrum ac benevolentiam impendamus: ut talis benevolentia sinceritas non immeritò nobis plerumque respecta esse possit. At in inimicis, cum, excepta DEI dignitate; charitatis contemplatione, omnis alia cesset diligendi ratio; fit, ut illis impensus amor, purior, certior, DIGNIOR, eidemque proinde acceptior ac jucundior, sit. Licet eò etiam vehementius: quòd vel hinc in primis æstimare liceat, quanta vis sit nostræ adversus eum charitatis, & quam animosa & acris sit nostra dilectio; ut quæ instar ignis ingentis, non proximos tantum complectatur ac corripiat, sed ad eos etiam, qui studijs ac voluntatibus longè à nobis distident, pertineat atque pervadat.

Postremò: quæ magis intima est, & hujus loci propria ratio: si, ut habent prima disciplinae crucis elementa, oportet nos afflictiones omnes & injurias, undecunque offerantur, velut DEI dona, & pretiosa Crucifixi xenia suscipere atque exosculari; consequens est, ut ad eos quoque nostræ se protendat benevolentia, quorum ea nobis ministerio proveniunt: nihil sanè attendentibus nobis, quam illi mente aut studio nos exerceant; sed illud unicè contemplantibus, cujus ipsi manus instrumenta sint, aut quo modo in nos affectus sit, qui his ministris, tametsi nescientibus aut aliorum spectantibus, ad gloriam suam & nostrum profectum, sapientissimè atque amantissimè utatur.

Jerem. 25. 27
43.

Ezech. 29.

Isai. 45.

Ita enim DEUS Opt: Max: ore Jeremiae Nabuchodonozorem non semel servum suum appellat; quòd (ut magis explicat Ezechiel) in urbibus varijs expugnandis castigandisque populis, suæ (quamvis nescius) providentiæ servituti. Et alibi ait similiter, sese Cyri Regis, ignorantis licet. *ap. preterea*

prehendisse dexteram, ut eam scilicet ad sua destinata uteretur, veluti suorum consiliorum administrā. Quare quod de illo sene in vitis Patrum legimus, qui ejus manum, a quo L. 7. c. 3. variè vexatus fuerat, osculis impertiebat moriens; quod eam diceret, plurimum sibi causam bonorum, & cœlestis aditus aperiendi administram fuisse: id haftenus liceat in usum nostrum deducere, ut & ipsos adversarios nostros, quasi pretiosorum DEI munerum bajulos, gratiā ac benivolentiā complectendos putemus, & tanquam ipsam DEI nos exercentis atque erudientis manum, in ipsis agnoscere, & cum veneratione exosculari discamus.

Eodem pertinet, quod de VIRO DEI Stephano Abbate refert B. Gregorius: *Virtus patientia* (inquit) *in eo vehementer exerceverat, ita ut eum sibi amicum crederet, qui sibi molestia aliquid irrogasset. Reddebat contumelijs gratias. Omnes suos adversarios nihil aliud quam adjutores estimabat.* Cui etiam affine est, quod de semetipso fertur sub mortem testatus F. Bernardus de Quintavalle, S. Francisci filius primogenitus: se nimirum fratrem, post acceptam ab eo injuriā, amplius quam antea dilexisse. Hom: 35. in Evang: Reading. A. 1241. n. 7.

§. 4.

Alterum ac tertium eandem in rem Christi præceptum.

Altera huc pertinens, atque ex jam dictis consequens, Magistri nostri præceptio est: *Benefacite hijs qui oderunt vos.* Si enim, quod ait idem S. Gregorius: *Probatio dilectionis, exhibitio est operis:* affirmanda est benefactis nobis adversantium dilectio; ne legitimā hanc probatione destituta, charitatis duntaxat umbra, & simulacrum rei vacuum, non res ipsa & veritas, esse videatur.

Atque ut ad eam virtutis absolutissimæ perfectionem nos provocet Magister noster, Patris nostri cœlestis offert exemplum; qui magnificentissimā bonitate, solaris lucis ben-

benignissimam effluentiam dispensat in omnes, nullo proborum improborumve discrimine, & celestibus item in-
 tribus cæterâq; suâ beneficentiâ, etiam sceleratos, & in se-
 metipsum contumeliosos, aspergit: *Ut sitis* (inquit) *filij Pa-*
tris vestri qui in cælis est. Quasi eâ demum conditione vestri
 futuri Dei filij, & pro legitimis & ingenuis agnoscendi; si
 in actibus nostris (quod ad rem præsentem attinet) patere
 indolis ac generositatis quasdam scintillas, aut divinæ lux
 bonitatis non obscuram imaginem, & tanquam divini vul-
 tûs sui expressa quædam lineamenta, recognoverit.

Et sanè divinius nihil est, nihil quo propius ad pater-
 nam similitudinem accedamus; quàm si, ut est monitum
 Apostoli, vincamus in bono malum, & magnificentiissimo
 vindictæ genere, acceptas injurias beneficijs repensis ulci-
 scamur: diciq; possit de homine Christiano, si quâ foris
 injuriâ à fratre suo affectus est, quod de Christo S. Ambro-
 sius: *Vulnus inflatum erat, & fluebat unguentum.* Verbo
 fortassis, aut etiam facto læsus est, & (ut id quoque facit-
 mus) plagam etiam ab inimico luculentam accepit. Vulnus
 inflatum est, sed fluit unguentum; suavitas pacis, amara
 dulcedo, oleum beneficentiæ; ut non modò remittatur of-
 fensa, sed (si fieri potest: & quidni possit?) etiam beneficii
 maleficio rependatur. Sic etenim sanctus iste Doctor, bo-
 fami arbuseulæ Christum comparans, quæ compuncta un-
 guentum velut lacrymam emittit: *Sicut & Christus, inquit,*
in illo tentationis ligno illacrymabat populum, hoc est, tan-
quam balsamum lacrymâ respergebat) ut peccata nostra diluo-
ret, & de visceribus misericordia sua fundebat unguentum, &
sens: Pater, dimitte illis, quia nesciunt, quid faciunt. Tum
 illud subjungit quod modò laudavimus: *Vulnus inflatum*
erat, & fluebat unguentum, &c.

Quamobrem plerosque Sanctorum, quorum res gestæ
 sunt præ manibus, in id sollicitius incubuisse animadver-

Serm. 3. in
 psal. 118.

mus; ut si quos sibi specialiter infensos experirentur, eos non communi duntaxat cum cæteris complecterentur benevolentia, sed singularibus supra cæteros atque eximijs remunerarent officijs: haud ignari, quantum in eo positum esset, siue ad maiorem cœlestis Patris gloriam (cui id perhonorificum ac perjucundum esse scirent) siue ad perfectam sui victoriam, & Christianæ virtutis absolutionem. Quo in genere (ut alios taceam) memoratu dignum est, quod apud Thaulerum refertur de Virgine quâdam virtutis eximiæ; *Instit. c. 32.* quæ nimirum sub mortem interrogata, quibus artibus potissimum ad eam virtutis ac sanctitatis consummationem pervenisset, ingenuè respondisse fertur: tribus hisce rebus sese ad Christianæ vitæ perfectionem esse connixam. Primò enim (ajebat) afflictiones meas nulli nisi DEO quæstura. Secundò: corde semper fui liberalissima, & si quando opere non poteram, voluntatis tamen propensione præstò aderam indigenti. Tertiò: ijs à quibus læsa fui, beneficium singulare rependi, quod non fecissem, nisi ab eis læsa fuisset. Hæc illa.

Postrema præceptio: *Orate pro persequentibus & calumniantibus vos.* Quod quidem præclaræ cujusdam beneficentiæ genus est, & certum sinceræ dilectionis argumentum. Unde præclare S. Ambrosius, cum de dissimulanda ignoscendæve injuria Davidis exemplum commemorasset: *Est, serm. 7. in* inquit, *& aliud justi propositum, longè omnibus perfectius & ps. 118.* *potentius, intervenire pro persequentibus, & excusare peccantes: quod legimus in Evangelio, dicente Domino JESU, cum crucifixus esset à perfidis: Pater, dimitte illis, &c.* Quippe id, uti demonstravimus, divinus ille Magister noster, non verbo aut præcepto duntaxat, sed facto quoque atq; exemplo excellentissimè docuit; ut ei speciatim præceptioni, proprii incitamenti gratiâ, adjungi possit hæc ratio: *Orate pro persequentibus vos;* ut sic discipuli Magistri vestri cœlestis,

Iestis, qui in cruce pendens, hujus disciplinæ summus ac princeps autor extitit, atque ad eam præsertim discipulos dociles, & imitandi sui studiosos requirit.

Quapropter homini perfectionis Evangelicæ studio, hoc in re præsentis commendatum esto præceptum: ut quoties nimirum is casus incidet, ut eum quis forsan contumeliâ, opprobrio, damno, maleficio quocumq; afficiat; continuò mente, aut oculis etiam in cœlum sublevis, etiam dum flagrat injuria, pro injurioso precetur DEUM, ne istam ei noxam imputet, quin ei potius beneficiat, eiq; de cœlo spiritum bonum impertiat. Quam quidem artem multiplex consequetur utilitas.

Prima: Quòd eâ ratione Domino suo similior futurus sit, qui utique in ipso tempore, quo vis ac furor inimicorum in ipsum ingruerat ut eum maximè, amanter pro ipso deprecatus est Patrem; eòq; proinde documento demonstraturus sit, nonnihil sese in Crucifixi schola ac disciplina profecisse.

Secunda: Quòd per eam industriam, continuò mentem ad DEUM convertens, atque ab injuria divertens, injuriam ipsam minùs attendet, minùs sentiet, eòque molliùs feret ac patientius.

Tertia: Quòd eo generoso charitatis actu, multum in DEI ac proximi dilectione stabiliendus atque firmandus sit, ipsamq; divinam benignitatem provocaturus, ut se specialibus beneficijs ac liberalitate prosequatur.

Postrema: Quòd hac ratione, & per hanc (ut S. Paulus appellat) vindictam cœlestem, carbones ignis super inimici caput congeret, eique DEUM conciliabit; quo fortassis, ut mente divinitus immutatâ, avertatur à contumelia, & cum læso redeat in gratiam; qui proinde eo charitatis adversùs lædentem officio, *lucratuſ erit fratrem suum* ut Salvator loquitur in Evangelio.

Quæ si generatim, & erga quemvis, etiam inimicum, vera sunt, quantò magis adversùs fratrem & DEI amicum, qui te per errorem, imprudentiam, levitatem animi, fortassis etiam nullà suà culpà, offenderit; quem utique tecum invenis in visceribus Christi, quem aspicere debes ut templum DEI, filium ejusdem Patris cœlestis, consortem gratiæ, cohæredem gloriæ; in qua sit aternùm suavissimâ tibi charitate, & indissolubili amoris nexu conjungendus?

CAPVT IX.

Christi in cruce morientis imitatio.

§. I.

Imminentem mortem de manu DEI libenter ac promptè acceptare.

AD propositam in hoc capite imitationem, quæ ob rei momentum nobis debet esse commendatissima, non pauca videntur suggeri posse. Quorum primum est; ut Christi Salvatoris exemplo, qui Patri factus obediens usq; ad mortem, etiam inclinato capite tradidit spiritum, ut non necessitate (quæ verba sunt Joannis Chrysofomi) sed voluntariè se mori ostenderet: nos quoque ubi hora illa fatalis advenit, mortem de manu DEI, veluti Patris amantissimi, libenter ac promptè suscipiamus, divinæq; Legi ac imperio pronam cervicem inclinemus.

Nam si ille innocens, impollutus, segregatus à peccatoribus, insuper & naturalis DEI filius, qui proinde nullo mortis debito tenebatur, tamen ut & paternæ voluntati, & immenso suo erga nos amoris satisfaceret, pro nobis morti subijci voluit, ejusque gustare amaritudinem: indignissimum erit profectò, si nos, qui non tantùm naturâ servi, sed

Rrrr